

[Melchior]

fremragende kunst inden for de tre kunstarter, men vi kører for dyrt, vi spilder alt for mange ressourcer, og vi er altså ikke så meget bedre end de andre – for at sige det mildt.

Efter min mening er Det kgl. Teater uhåndterligt ikke kun på grund af utilfredsstillende bygninger, Fru Mette Madsen sagde også – og dér er jeg enig med hende – at problemerne jo ikke løses bare ved en ombygning. Ministeren sagde, at der er driftsmæssige fordele, men der er sandelig også det modsatte. Nok kan man være til gensidig inspiration for hinanden, men ministeren har jo meget tætte relationer til dette teater og er sikkert ikke uvidende om, at der er også andet end positive inspirationer. Det kan vi se af, at fremragende teaterledere har knækket halsen på den opgave. Folk, som havde været nær lederstillingen før, folk, som kom fra en stribe af ubrudte succeser andre steder, knækkede halsen, når de kom til Det kgl. Teater. Lad min spådom blive usandhed, men lad os tales ved om 3–4 år: den nye teaterchef går ind til noget, som kommer til at se helt anderledes ud, når han sidder i stolen. Det er ikke specielt for denne opgave, og vi ønsker ham alt godt, men vi har ingen tiltro til, at han skulle være århundredets geni, som kan klare denne sag. Vi har set i hundredvis af kunstnere inden for alle kunstarterne gå fra dette teater i fortvivlelse over, at de ikke kan få opgaver. Disse faggrænser, som hr. Poulsgaard var inde på, har ikke været hovedmotivet til at gå. Hovedmotivet til at gå er, at de har set sig selv gå i tomgang, at strålende, indtil verdensberømte, kunstnere, men også mange, skal vi sige på det gode, jævne plan, er gået til noget usikrere, fordi de manglede den udfordring og de opgaver, som er en nødvendighed for anstændige kunstnere til at udvikle sig. Derfor tror jeg, at fordelene ved de tre kunstarter under samme tag ædes op af ærgrelser og indre stridigheder.

Desuden skal jeg minde om, at skuespillets elevskole ikke mere er til stede. Jeg tror nok, at netop dens elever måske i sin tid var dem, der havde allermost glæde af den specielle atmosfære, der kunne skabes på Det kgl. Teater; sikkert mere end balletskolens elever har af skuespillets tilstedeværelse.

Jeg vil gerne herefter skitsere et næsten færdigstyret forslag til en praktisk løsning,

som ikke er en foruddiskontering. Jeg ser, at ministeren smiler; det er sikkert, fordi han tror, at jeg tror, jeg er århundredets geni, men det er langtfra tilfældet. Ministeren har jo selv været med til at trække det ud et par gange – der har jo været et flertal til stede i folketinget for, at han kunne have gået meget hurtigere frem, så meget, at han selv blev bange og måtte trække i nogle bremses – det er dem, vi gerne vil være med til at fastholde en lille smule. Det, jeg skitserer her, er derfor et nødvendigt eksperiment, som skal udføres sideløbende med de mere teoretiske eksperimenter, idet CDs forslag er et rent praktisk eksperimentforslag.

Vi tænker os altså for en periode at flytte skuespillet bort fra Kgs. Nytorv. Om perioden skal være 2, 3, 4 eller 5 år, kan alle mulige forhold afgøre, bare man kommer i gang. Der behøver ikke engang træffes endelig beslutning om, hvor længe det skal være. Vi vil flytte skuespillet uden at bygge endnu en ny teaterbygning til eksempelvis allerbedst Det ny Teater på Vesterbro. Dette teater har i adskillige år været i både kunstneriske og økonomiske vanskeligheder og er blevet reddet af, at vi skaffede den københavnske landsdelssceneordning, men jeg tror, at Det ny Teater vil være et egnet rum, også placeret et geografisk egnet sted. Det har visse mindelser i det ydre om teaterrummet på Kgs. Nytorv. Skuespilscenen skal så være en afdeling under Det kgl. Teater, gerne under ledelse af en vicedirektør, som jo meget gerne kan være Det ny Teaters nuværende chef, hvis han er interesseret, og hvis han findes egnet, og Det kgl. Teaters skuespilchef, og det er klart, at denne ledelse tillige kører Comediehuset i forsøgsperioden.

Når vi således har flyttet skuespillet fra Kgs. Nytorv – og det kan vi gøre med måneders eller i hvert fald et halvt års forberedelse og varsel uden omkostninger, uden tab af tilskuerpladser eller sceneplads – har vi Kgs. Nytorv til at koncentrere sig om ballet og opera samt operette og musical. Dette er to meget forsømte sceneformer her i landet, men de er, når de er veludført og det er de rigtige stykker, man spiller, i høj grad ligeværdige kunstarter med andre sceniske kunstarter.

Jeg er klar over, at hvis der så skal spilles musikforestillinger på begge scener på Kgs. Nytorv, opstår der to problemer. Det ene